

Tako Zotin

Çdo njeri e ka një ditë të keqe ndonjëherë (Luka 10:38–42)

Çdo njeri e ka një ditë të keqe ndonjëherë. Pak kohë më parë, unë lexova për një punëtor ndërtimi, i cili me të vërtetë pati një ditë të keqe. Ky është raporti që ai bëri për aksidentin në punë:

Kur arrita tek ndërtesa zbulova se furtuna kishte marrë me vete disa tulla në pjesën e lartme. Kë-shtu, ndërtova një mekanizëm dhe tërhoqa lart nja dy karro plot me tulla. Shumë tulla më tepruan pasi rregullova zonën e dëmtuar. Pastaj shkova poshtë dhe fillova të liroj litarin. Fatkeqësisht, mbajtësja e tullave ishte më e rëndë se sa unë e mendova dhe, përpara se të kuptoja çfarë po ndodhte, mbajtësja e tullave po ulej poshtë duke më ngjitur mua lart.

Unë vendosa të mos mbahesha meqënëse isha shumë larg nga toka për t'u hedhur dhe, pas pak u përplasa me tullat që po rrokulliseshin. Unë u godita keq në shpatull. Vazhdova përsëri lart duke e mbrojtur kokën pas trarit. Kur mbajtësja e tullave goditi tokën, gjithë tullat u shpërndanë. Me shpejtësi u drejtova poshtë. Në mes të rrugës u përplasa përsëri me mbajtësen e tullave dhe vrava këmbën. Kur arrita poshtë u rrëzova mbi grumbullin e tullave, duke krijuar shumë plagë dhe çarje. Në këtë moment duhet të kem humbur ndjenjat, sepse e lëshova litarin. Mbajtësja e tullave me shpejtësi u rrëzua poshtë, duke më goditur përsëri në kokë dhe unë përfundova në spital.

Me respekt kërkoj që të më lejoni që të pushoj për disa ditë.

Unë mund të shikoj veten time te ky punëtor! Pa dyshim, secili prej nesh do të ketë ndonjëherë ditë të keqe.

Kur lexojmë Biblën, ne shikojmë pamje të

shumë individëve; momentet e jetëve e tyre janë fiksuar nga shkrimtarët e frymëzuar të Biblës. Shkrimtarët jo gjithmonë kapën momentin që njerëzit do të kishin preferuar. Ne mund ta kuptojmë si ndodh kjo. Ne të gjithë kemi pasur një a dy fotografi të këqia, si ato të patentetave apo pasaportave.

Në këtë mësim, të marrë nga Luka 10, ne do të studiojmë lexojmë çfarë i ndodhi Martës, në një ditë të keqe për të.

Çfarë ju vjen në mendje kur mendoni për Martën, motrën e Marisë dhe Llazarit? A ju vjen në mendje koha kur ajo i tha Jezusit: «Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë» (Gjoni 11:27)? Ky është një nga pohimet më të rëndësishme të Testamentit të Ri, po aq domethënës sa pohimi i bërë nga Pjetri tek Mateu 16:16. A mendoni për të, kur ajo bashkë me motrën dhe vëllain e saj, po kalonin një kohë të mirë me Jezusin (Gjoni 12)? Hamendja ime është se, kur dëgjojmë emrin e Martës, shumica nga ne nuk mendon për këto anë pozitive në jetën e saj, por mendon Martën e kapitullit 10 të Lukës. Në këtë kapitull Marta ishte në një ditë me të vërtetë të keqe.

DITA E KEQE E MARTËS

Dita filloi mirë (vargjet 38, 39)

Dita kishte filluar mirë. Teksti fillon: «Ndodhi që, ndërsa ata po udhëtonin» ... (v. 38a). «Ata» i

referohet Jezusit dhe dymbëdhjetë dishepujve të Tij. Kjo ngjarje ndodhi gjatë fundit të misionit të Jezusit në Palestinë, gjatë njërit prej udhëtimeve të Tij në Jeruzalem. «Jezusi hyri në një fshat» (v. 38b). Ky ishte Betania (Gjoni 11), në anën lindore të Malit të Ullinjve, më pak se tre kilometra nga Jeruzalemi. Ndërsa po udhëtonte për në Jeruzalem, Jezusi ndaloi në Betani, si shumë të tjera herë të tjera.

«Dhe një grua që e kishte emrin Marta, e priti atë në shtëpinë e saj» (v. 38c). Marta ishte ndoshta më e madhja e tre fëmijëve, dy motra dhe një vëlla. Ndoshta shtëpia i përkiste asaj. Ajo tregon mikëpritje. «Marta hapi shtëpinë e saj për Jezusin».

Luka e thjeshton tregimin. Për shembull ai nuk përmend të vëllain Llazarin që ndoshta ka qenë i pranishëm. Gjithashtu Luka nuk jep detaje as për dishepujt që po udhëtonin me Jezusin. Ku shkuan ata kur Jezusi u ftua për darkë? Vargu pas këtij tregimi përsëri i përmend dishepujt (Luka 11:1); pra, ata nuk shkuan larg. Ka mundësi që ata të ishin të ftuar tek shtëpia e Martës.¹ Rreth 16 njerëz mund të jenë ftuar në darkën e përmendur tek Luka 10.² Nëse jeni grua, pa dyshim që ju po tundni kokën, duke menduar: «S'është aspak e çuditshme që Marta ishte në një ditë të keqe!» T'u përgatisësh për të ngrënë 16 vetave nuk është detyrë e lehtë!

Kështu tregimi fillon me një skenë të ngrohtë ku Jezusi po viziton miqtë e Tij. Jezusi tha një herë: «Dhelprat kanë strofka, dhe zogjtë e qiellit kanë çerdhe, por Biri i njeriut nuk ka as ku të mbështesë kokën» (Mateu 8:20). Sidoqoftë, Ai u tregoi dishepujve se, nëse do të jepnin shtëpitë e tyre për hir të ungjillit, ata do të kishin me *qindra* shtëpi (Marku 10:29, 30). Edhe pse Jezusi s'kishte ndonjë shtëpi të vetën, Ai kishte shumë *shtëpi* të shpërndara nëpër Palestinë, si shtëpinë e vjehrrës së Pjetrit në Kapernaum dhe shtëpinë e Martës në Betani.

«Ajo kishte një motër që quhej Maria, e cila u ul te këmbët e Jezusit dhe dëgjonte fjalët e tij» (v. 39). «E ulura te këmbët» e një mësuesi kishte një kuptim të dyfishtë. Studenti në të vërtetë ulej në këmbët e mësuesit të tij për të dëgjuar, ashtu si bëri Maria. Fraza gjithashtu ka një kuptim figurativ; do të thotë se ai që ulej ishte, *dishepull apo ndjekës* i mësuesit. Pali shënon se ai ishte

«rritur... në këmbët e Gamalielit» (Veprat 22:3). Çdo herë që na jepet një pamje e Marisë, ajo është te këmbët e Jezusit. Kur vdiq Llazar, Maria ra duke qarë në këmbët e Jezusit (Gjoni 11:32). Kur Jezusi ishte në një festë në Betani, Maria u përkul dhe vajosi këmbët e Tij (Gjoni 12:3). Mësuesit zakonisht nuk lejonin që gratë të uleshin në këmbët e tyre; shumë nga ta nuk i konsideronin gratë të afta për të mësuar. Jezusi nuk kishte paragjykimet e kohës së Tij. Kështu, Maria u ul te këmbët e Jezusit, për të dëgjuar fjalët e Tij.

Mendoni veten tuaj në vend të Marisë, në një shtëpi të vogël në anën lindore të Malit të Ullinjve. Ju jeni ulur në këmbët e Jezusit dhe po dëgjoni. Era e këndshme e gatimit mbush ajrin dhe paralajmëron se ushqimi i shijshëm po arrin. (Çdo njeri e di se Marta mund të gatujë më mirë se çdo grua tjetër në qytet!) Është një skenë e bukur, një përzjerje e përkryer e anës më të mirë shpirtërore me atë fizike te njeriu. Është një ditë e mrekullueshme!

Varet nga ne nëse çdo ditë mund të jetë e veçantë. «Kjo është dita që Zoti ka bërë; le të gëzohemi dhe të ngazëllojmë në të» (Psalmeve 118:24). Ashtu si Marta, edhe ne mund ta ftojme Zotin në jetët dhe shtëpitë tona, për të gëzuar miqësinë me Të. Ai tha: «Ja, unë qëndroj te dera dhe trokas; nëse dikush dëgjon zërin tim dhe e hap derën, unë do të hyj tek ai dhe do të ha darkë me të dhe ai me mua» (Zbulesa 3:20). Çdo ditë, madje *kjo* ditë, mund të jetë një ditë e rëndësishme për ju dhe mua!

Problemet filluan të duken (v. 40)

Në vargun 40 dita e Martës filloi të keqësohej. «Marta ishte e zënë deri në grykë» (v. 40). Marta ishte e preokupuar me gjithë përgatitjet.

Shtëpia e Martës mund të ketë pasur vetëm një dhomë (shumë shtëpi në atë kohë kishin vetëm një dhomë) dhe Marta mund të ketë qenë duke gatuar në një cep të dhomës, ndërkohë që Jezusi po bisedonte me Marinë në cepin tjetër. Edhe po të ketë pasur më shumë se një dhomë, dhoma ku ishte Marta dhe dhoma ku ishte Jezusi nuk do të kenë qenë larg nga njëra tjetra. Marta, ndërsa gatuate, mund të dëgjonte bisedën e Jezusit. «Por Marta ishte e zënë»; mendja e saj ishte tjetërkund.

Shumë nga ne mund të shikojnë veten te-

Marta. Ne mund të jemi duke lexuar Biblën apo duke adhuruar Perëndinë në bashkësi. Megjithëse jemi duke lexuar apo dëgjuar Fjalën e Perëndisë, mendjet tona mund të fluturojnë diku tjetër. Në disa raste mendja jonë mund të mendojë, ashtu siç Marta bëri, se çfarë do të hamë për drekë!

Bibla thotë: «Marta ishte e prokupuar me gjithë përgatitjet që *duhet* të bënte». Në mendjen e saj, këto përgatitje «duhet» të bëheshin. Askund nuk thuhet se Jezusi kërkoi për të ngrënë apo të paktën shpresonte se do t'i servirej ushqim në atë shtëpi. Sidoqoftë, Marta mendoi se përgatitja e darkës ishte diçka që *duhej* bërë. Shpesh, ditët tona të këqia fillojnë me shpresa të paarsyeshme, jo në mendjet e të tjerëve, por në tonat.³ Jam i sigurt se motivet e Martes ishin të mira. Ajo donte t'i përgatiste diçka për të ngrënë Jezusit; dhe donte t'a nderonte me gjellët më të mira që mund të bënte. Sidoqoftë, përgatitja e darkës *nuk* ishte gjëja më e rëndësishme që duhej bërë në ato rrethana.⁴

Meqënëse ajo *mendoi* se darka duhej të bëhej, erdhi tek Jezusi dhe i tha: «Zot, a është mirë që ime motër më la vetëm të shërbej? I thuaj, pra, të më ndihmojë» (v. 40b). E imagjinoj që Marta i kishte dërguar më përpara Marisë «sinjale të fshehta». Unë e përfytyroj atë duke përplasur tenxheret dhe tiganët, duke bërë zhurmë me hapjen dhe mbylljen e sirtarëve apo duke shikuar në drejtim të Marisë dhe duke pyetur: «Si do të jem në gjendje ta përgatis tavolinën»? Maria nuk donte t'ia dinte për sinjalet e së motrës. E tërhequr nga ato që po thoshte Jezusi, ajo madje mund të mos e ketë dëgjuar fare Martën.

Ndoshta ju gratë mund ta kuptoni më mirë këtë situatë. Shtëpia juaj është plot me kushërinj dhe, të rehatuar në dhomën e pritjes, ata bisedojnë dhe qeshin, ndërkohë që ju e vetme po punoni si skllave në kuzhinë. Ndërsa zieni përbrenda, ju pyesni veten: «Pse nuk vjen *asnjë* të më ndihmojë?»

Durimi i Martës kishte shteruar, kështu ajo filloi t'i ankohej Jezusit. «Zot, thirri ajo, «a nuk të vjen keq...?» Ne të gjithë kemi qenë në atë situatë. Ne e kemi një ditë të keqe. Asgjë nuk vete ashtu siç e parashikojmë. N.q.s. nuk jemi të kujdesshëm, mund të bëjmë të njëjtën gjë si Marta: «Jezus, unë kam gjithë këto probleme. A

nuk të vjen pak keq?»

«Zot», tha Marta, «a nuk shqetësohesh Ti, kur motra ime më ka lënë të bëj gjithë punët vetë?» «Më ka lënë» mund të tregojë që Maria kishte qenë duke ndihmuar Martën, por më pas e la punën që ta respektonte mikun duke i bërë shoqëri. Kujdesi për mikun ishte një po aq i rëndësishëm sa edhe përgatitja e ushqimit. Por Marta s'donte t'ia dinte për këtë fakt. Ajo ishte e nxehur, e lodhur dhe e pakënaqur. Ajo kishte nevojë që dikush të përgatiste sallatën, ndërkohë që ajo shtronte tavolinën. «Zot,... thuaji asaj të më ndihmojë mua». (Ndoshta fëmijët e tu të kanë thënë: «Mami, *thuaji asaj* të pushojë!»! apo «Babi, *thuaji atij* të më lërë rehat!»!) Marta jo vetëm po qortonte Marinë; ajo gjithashtu po qortonte edhe Jezusin!

Unë nuk e di me saktësi se çfarë ia prishi ditën Martës. Ndoshta mishi ishte i thatë. Ndoshta keku s'kishte ardhur. Ndoshta byreku ishte djegur. Ndoshta me gjithë këto halle ajo kishte një dhembje koke. Unë di këtë: pavarësisht nga çfarë kishte ndodhur, Marta e keqësoi situatën duke u ankuar. A ka ndodhur ndonjëherë e njëjta gjë me ju? Kur ne jemi në një ditë të keqe, për disa arsye të liga, ne vendosim t'ia bëjmë po aq të keqe ditën çdo njeriu rreth nesh.

Ne filluam me një skenë të ngrohtë dhe familjare: Jezusi flet fjalët e Perëndisë, Maria në këmbët e Tij, aroma e ushqimit të mirë që po gatuhet, me një fjalë një ditë e mirë. Më pas dita u keqësua; hidhërimi mbuloi shtëpinë e Martës. E gjithë kjo ndodhi sepse Marta ishte shumë e shqetësuar për gjërat që nuk ishin dhe aq të rëndësishme.

Nuk është e vështirë që të kthejmë një ditë të mirë në të keqe, mjafton të tregohemi të paduruar...të themi disa fjalë pa mend. Shpesh kur fillojmë të ankohe mi, ashtu si Marta, ditët e lumtura kthehen në dëshpërim.

Një ditë që keqësohet, por që përmirësohet më vonë (vargjet 41, 42)

Dita u keqësua për një copë herë. Marta e kishte qortuar Jezusin; tani e ka radhën ajo që të qortohet.

Por Jezusi, duke u përgjigjur, i tha: «Martë, Martë, ti po shqetësohesh dhe kujdesesh për shumë gjëra; por vetëm një gjë është e nevojshme, dhe

Maria zgjodhi pjesën më të mirë, që asaj nuk do t'i hiqet» (vargjet 41, 42).

Shpesh herë kam menduar sa mirë do të ishte sikur t'i kishim bisedat e Biblës në kaseta, kështu të mund të dëgjonim tonin e zërit të bashkë biseduesve. Megjithatë, nuk mendoj se duhet të spekullojmë lidhur me tonin e zërit që Jezusi përdori me Martën. Gjoni 11:5 vëren se «Jezusi e donte Martën». Është gati e pamundur që ta lexojmë qortimin e Jezusit me ton të fortë dhe të rëndë. Pohimi është i atij lloji që bëhet duke tundur kokën: «Oh, Marta ...Marta»... Fjalët e Jezusit tregonin zhgënjim, por, gjithashtu, tregonin edhe dashuri.

«Marta, Marta, ti je e shqetësuar dhe e merakosur për kaq shumë gjëra». Fjala greke e përkthyer «shqetësim» dhe «acarim» vjen nga rrënja e fjalës që do të thotë «copë». Marta po «bëhej copë»⁵ për gjithë gjërat që ajo *mendonte* se duheshin bërë! Ajo ishte shkatërruar përbrenda, dhe kjo kishte efekt në sjelljen e saj të jashtme. Ajo po e bënte jetën të vështirë për çdo njeri tjetër pranë saj!

Jezusi vazhdoi: «Por vetëm pak gjëra janë të rëndësishme, në të vërtetë vetëm një». Disa studjues të Biblës mendojnë se kur Jezusi tha se vetëm një gjë ishte e nevojshme, Ai donte të thoshte se vetëm një pjatë *ushqimi* do të ishte e nevojshme. Unë s'e besoj se Jezusi po fliste për ushqimin, por, natyrisht, secili do të ishte i gëzuar me një pjatë ushqimi dhe me Martën e kënaqur!

Jezusi identifikon një gjë «të nevojshme» në fjalët që thotë më pas: «Sepse Maria ka zgjedhur pjesën e mirë, që nuk do t'i hiqet!»! Maria kishte zgjedhur pjesën shpirtërore; Maria kishte zgjedhur të përjetshmen; Maria vendosi të dëgjojë Jezusin. Ajo ishte më e preokupuar për ushqimin shpirtëror sesa për ushqimin fizik.

Shumë nga ditët tona të mira kthehen në ditë të këqia, sepse «jemi të shqetësuar dhe të mërzitur për shumë gjëra» që janë këtu sot, por humbasin nesër, gjëra që nuk do t'i interesonin askujt pas 20 vjetësh, në vend që të shqetësohemi për gjëra që me të vërtetë kanë rëndësi. Disa herë madje shkatërrojmë marrëdhëniet të cilat Zoti i krijoi për të pasur vazhdimësi, sepse mërzitemi për gjëra të përkohshme dhe jo të rëndësishme.

Kur studiova këtë tekst, unë nuk durova, por

e zbatova tek vetja ime si prind dhe gjysh. Çfarë është gjëja më e rëndësishme që dua t'ju lë fëmijëve dhe nipërve? Si është e mundur që më tërheq kaq shumë dëshira për t'u lënë atyre *gjëra* që një ditë do të humbasin, sa që nuk shpenzoj kohën e nevojshme për t'u siguruar se ata kanë një gjë që është e rëndësishme: dashurinë për Fjalën e Perëndisë?

Pastaj, dita u keqësua edhe më shumë, kur Jezusi qortoi Martën. Në fakt ai i tha: «Ti mund të gatuash çdo kohë, por *Unë* jam këtu për një kohë të shkurtër. Mos e humb rastin!»! Të gjithë kemi nevojë për këtë mësim. Është shumë e lehtë që ne të mos përqëndrohemi në gjërat më të rëndësishme në jetën tonë!

Në të njëjtën kohë, jam i sigurt se dita u përmirësua kur Marta reflektoi rreth fjalëve të Jezusit. Ja si e imagjinoj pjesën tjetër të ditës. Në fillim atmosfera ishte e tensionuar. Marta përfundoi gatimin e ushqimit dhe filloi ta shërbejë. Jezusi po përpiquej që t'i bënte komplimenta për ushqimin dhe kështu ta bënte Martën që të ndihej mirë. Sidoqoftë, Marta ishte e qetë dhe reflektoi ndërkaq që fjalët e Jezusit depërtonin në zemrën e saj.

Për shkak të ndryshimit që ndodhi, e imagjinoj Martën që ta ketë kaluar pjesën tjetër të ditës më mirë. Ne e shikojmë përsëri Martën te Gjoni 12. Në atë rast, Marta përsëri kishte shumë njerëz për të ushqyer. Dhe përsëri, Maria nuk e ndihmoi Martën, por Marta nuk u ankua. Në fakt, Marta nuk u ankua kur Maria solli një vazo me vaj erëmirë dhe të shtrenjtë, për të vajosur këmbët e Jezusit, ndërkohë që ky parfum ishte me të vërtetë shumë i shtrenjtë! Në «një ditë të keqe», disa javë më parë, Marta kishte mësuar *një* gjë shumë të rëndësishme!

Një ditë e keqe kthehet në një ditë e mirë, kur *mësojmë* nga gjërat e këqia që na ndodhin gjatë asaj dite.

Është e dukshme që Marta përfitoi nga dita e saj e keqe. Unë nuk dua ta mbyll këtë studim pa treguar një pamje të dytë të Martës. Le të kthehemi tek Gjoni 11 për të shikuar Martën në një ditë të mirë.

Kur Jezusi shkoi në Betani, pas vdekjes së L Lazarit, Marta i tha Atij: «Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur, por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Pe-

rëndia do të t'i japë» (Gjoni 11:21, 22). A nuk është kjo një shprehje e mrekullueshme besimi? Më pas, shikoni përsëri fjalët e saj në vargun 27: «Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë». Fjalët e Martës: «Unë kam besuar» tregojnë se Marta kishte filluar të besonte në të kaluarën dhe tani besimi ishte bërë diçka e përhershme në zemrën e saj. Më vonë Gjoni shkroi: «Jezusi bëri edhe shumë shenja të tjera në prezencën e dishepujve të Tij, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër. Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni se *Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë* dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij (Gjoni 20:30, 31). Gjoni përdori të njëjtat terma që Marta përdori për të përshkruar Jezusin. Gjoni përdori Martën për të ilustruar llojin e besimit për të cilin ju dhe unë kemi nevojë!

Ditët e këqia bëhen ditë të mira kur mësojmë prej tyre dhe kur forcohem si rezultat i tyre! Në këtë mënyrë mund të shikojmë mbrapa në ditët e këqia dhe të themi: «Zoti i përdori këto ditë të më mësojë dhe të më forcojë!» Ne mund ta dimë se Jezusi kujdeset dhe mendon për ne.

KUR NE JEMI NË DITË TË KËQIJA

Çfarë duhet të mësojmë nga ditët tona të këqia? Më poshtë jepen disa këshilla:

Mbani mend se çdo njeri e ka ndonjë ditë të keqe ndonjëherë.

Bibla përmend shumë burra e gra me besim të fortë edhe në ditët e tyre të këqia. Elija kishte ditë të këqia. Vazhdimisht profeti kurajoz qëndroi i vetëm kundër forcave të së keqes. Megjithatë, një ditë Elija u fsheh nga frika në një shpellë dhe dëshiroi që të ishte i vdekur (1 Mbretërit 19). Një profet tjetër, Jeremia, kishte shumë ditë të këqia.

Gjon Pagëzori njëherë ishte në ditë të keqe. Pasi ishte mbyllur në burg, ai dërgoi dishepujt për të pyetur Jezusin: «A je ti Ai që duhet të vijë, apo duhet të presim një tjetër?» (Luka 7:20). Kjo ndodhi *pasi* Gjoni i ishte drejtuar Jezusit dhe i kishte thënë me siguri të madhe: «Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatet e botës!» (Gjoni 1:29, 36). Sidoqoftë, Gjoni ishte i rrethuar nga errësira, të ftohtët, lagështia dhe vetmia në burg. Edhe ai ishte në një ditë të keqe.

Hapni sytë ndaj prirjes për të fajësuar të tjerët për ditët tuaja të këqia.

Marta fajësoi Marinë dhe pastaj Jezusin, për ditën e saj të keqe. Fajësimi i të tjerëve është një tendencë njerëzore që të gjithë duhet ta shmangim. Dita bëhet e keqe, zakonisht jo vetëm nga gjërat e këqia që na kanë ndodhur, por, bile edhe më tepër, nga mënyra si *reagojmë* ndaj asaj që ndodh.

Mbani mend se korrim atë që mbjellim.

Marta nuk u soll mirë me Jezusin. Si rezultat, Jezusi e qortoi. Kur ne reagojmë në mënyrë negative për gjërat e këqia që ndodhin, atëherë një ditë e keqe bëhet edhe më e keqe.

Ngushëllohuni në faktin se një ditë e keqe nuk është dita e fundit në jetë. Ajo do të bëhet e tillë vetëm në rast se e lejojmë.

Marta nuk lejoi që dita e saj e keqe të vendoste për jetën e saj në të ardhmen. Kështu, ne kemi pamjet e bukura të Martës tek Gjonin 11 dhe 12. Ne nuk duhet të lejojmë që ditët e këqija të jenë fundi i historisë sonë.

Vendosni që të mësoni nga ditët e këqia se çfarë është me të vërtetë e rëndësishme në jetë.

Kur je në një ditë të keqe, ndalo dhe pyet veten: «Çfarë po e bën këtë ditë të keqe? Çfarë po e shkatërron lumturinë time? Çfarë më shtyn që t'ua bëj jetën të vështirë njerëzve rreth meje?» Pasi të keni gjetur shkakun, pyesni veten: «A është kjo me të vërtetë e rëndësishme»? Në qoftë se mësojmë prej gjërave që na ndodhin atëherë ditët e këqia bëhen të mira.

KONKLUZION

Çdo njeri mund të ketë ndonjë ditë të keqe ndonjëherë ... Por kjo ditë mund të jetë dita më e mirë në jetën tuaj, nëse do të mësoni nga historia e Martës dhe vendosni gjërat shpirtërore të parat në jetën tuaj. Një gjë është e rëndësishme: ka diçka që nuk mund t'ju hiqet dhe ky është dedikimi juaj për Zotin. Nuk e di si ka qenë dita juaj deri tani, por ju mund ta ktheni atë në një ditë të mirë, në një ditë të madhe, duke vendosur që ta shpenzoni kohën duke u ulur në këmbët e Jezusit, për të mësuar prej Tij dhe për të bërë vullnetin e Tij!

SHËNIME

¹Më vonë, kur Jezusi ishte ftuar në një festë në Betani, megjithëse nuk thuhet se dishepujt e tij ishin atje (Gjoni 11:1, 2), ata ishin të pranishëm (Gjoni 12:4; Mateu 26:8).

²Duke i shtuar numrit të dishepujve dhe Jezusit, Martën, Llazarin dhe Marien, numri i pjesëmarrësve bëhet 16.

³Ky është burim i madh i stresit personal.

⁴Ashtu si gratë mund t'u thonë burrave, në një rast si ky, se nuk mund të lënë pa bërë një nga punët e shtëpisë, shumë njerëz e justifikojnë të qëndruarit larg Jezusit me pretekstin se janë shumë të zënë me punë që «s'i lënë dot pa bërë».

⁵«Të copëtohesh në pjesë», është një shprehje e zakonshme që tregon një shkallë të lartë shqetësimi.

Autor: *David Roper*

Marrë nga seria: "*Tako Zotin*"

© 2001, 2003 E VERTETA PER SOT

Të gjitha të drejtat të rezervuara